

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΘΩΡΙΚΩ

Αί υπό τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνεργουμένη ἐν Θωρικῷ ἀνασκαφαὶ ἀπεκάλυψαν ἔνθεν μὲν 2 τύμβους ἡγεμονικούς, ἔνθεν δὲ τὰ εἰσέπια ἀνακτόρου. Οἱ τύμβοι ἀπέχουσιν ἀλλήλων περὶ τὰ 250 μέτρα· ὁ κυκλικὸς εὐρίσκειται 20-30 μέτρα κάτω τοῦ ἀνακτόρου· τοῦτο εἶνε ἐκτιμημένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀκριβῶς τοῦ Θωρικῷ βράχου (ὕψος ὑπὲρ θάλασσαν μέτρα 120-130). Ὁ εἰς τῶν τύμβων εἶνε πρωτοφανῆς διὰ τὸ ἐλλειψοειδὲς σχῆμά του, δὲν ἀπεκαλύφθη δὲ ὅλως εἰσέτι ὡς ἐπαπειλῶν πτώσιν. Ὁ ἕτερος φέρει τάφους 5· τούτων ὁ εἰς κείται ὑπὸ ἄλλον, πρᾶγμα ἐπίσης πρωτοφανές. Ἀμφότεροι οἱ τύμβοι εἶνε συλημένοι.

Ἐυρήματα μέχρις ἕως προέκυψαν :

2 πόρπαι, μία μὲν ἐξ ἡλέκτρου σχήματος τετραγωνικοῦ ἐπιμήκους, ἄλλη δὲ ἐκ χρυσοῦ, ὁμοία πρὸς δύο παρακείμενα τάλληρα.

1 χρυσοῦς δακτύλιος διαμέτρου 12 χιλ.

1 κτένα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ διὰ τὸν κόσμηθον τῆς κόμης (κότσον), μετὰ φιλοκάλως ἐπεξεργασμένης λαβῆς μήκους ἐν ὅλῳ 150 χιλ.

1 βελόνη ἰσομήκης καὶ ἐξ ἐλεφαντίνου ἐπίσης ὀστοῦ.

10 περίπου σφόνδυλοι (χάνδρα) ἐξ ὕαλου, ἰάσπιδος κτλ. Βέλγη λίθινα λεπτότατα ἐπεξεργασμένα.

1 φαρέτρα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, μήκους 200×100 χιλ.

Φύλλα χρυσοῦ σχήματος φύλλων δάφνης καὶ μυρσίνης.

1 δίσκος μολύβδινος διαμ. 150 χιλ. καὶ πάχους 15 φέρον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐπιφανειῶν συγκεντρικούς δακτυλίους ἐγγρούς. Τοιοῦτοι δίσκοι εὐρέθησαν εἰς ἄλλους τάφους ὁμοίους 6 ἕως τώρα. Ὁ κ. Χρ. Τσουντας θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς νομίσματα.

1 σκελετὸς ἀνθρώπου ἄριστα διατηρημένος καὶ πολυτιμότεος διὰ τοῦτο. Ὀλίγιστοι ὑπάρχουσι τῆς ἐποχῆς ταύτης σκελετοὶ καὶ δὴ οὐχὶ ἀκέραιοι.

Τεμάχια ἀγάλματος (χεῖρες καὶ πόδες) Διὸς καὶ Ἀπολλωνῶνος μαρμαρίνου.

1 ἄγγειον μαρμαρίνον καὶ πλήθους ἄλλων κεραμίων τεθραυσμένων. Τὰ τεμάχια τῶν εὐρίσκονται ὅλα, δὲν μένει δὲ παρὰ μόνον ἡ συγκόλλησις. Τὰ ἄγγεια εὐρίσκονται, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς ὁμοίους τάφους, τεθραυσμένα καὶ ἀναμιξ μετὰ ὀστέων ζῶων καὶ πτηνῶν καὶ ὀστράκων μαλακίων. εἶνε δὲ ὅλα ἄγγεια, ὄχι διακοσμηθεῖς, ἀλλὰ γρήσσεως οἰκιακῆς. Τὰ εὐρήματα πάντα εἶνε τῆς Μυκηναϊκῆς ἐποχῆς.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Κατὰ τὸν «Νεολόγον» Κωνσταντινουπόλεως, εἰς σπουδαίαν ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψιν προσβῆ ἐσχάτως ἡ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Δεμοργᾶν ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς ἀναλαβοῦσα ἐπιτροπή. Παρὰ τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σακάρη τοποθεσίαν ἡ ἐπιτροπή αὕτη ἀνεκάλυψε δύο ἀρχαίους τάφους ἢ ἄλλων οἰκοδομῶν ἐπεγούσας τόπον τάφου, οἱ κατεσκευάζοντο πρὸς ταφὴν τῶν ἀρχαίων τῆς Αἰγύπτου μοναρχῶν. Τούτων ὁ εἰς φαίνεται ὅτι ἀνήκεν εἰς τὸν βασιλέα Μερόκην ἢ Μερά, ὡς ἐξάγεται ἐκ διαφορῶν ἐνδείξεων, ἀποτελεῖται δὲ ἐξ οἰκοδομῆς περιλαμβανούσης 27 δωμάτια, καὶ εἶνε κεκοσμημένος διὰ παμμεγίστου τινὸς ἀγάλματος, τριῶν μεγάλων στηλῶν, πλείστων βωμῶν καὶ διαφορῶν γραφῶν. Τὸ ἕτερον μνημεῖον, μικρότερον ὄν, φαίνεται ὅτι ἦτο τάφος τοῦ βασιλέως Καμπίνη ( ), ἀποτελεῖ δὲ οἰκοδομὴν ἐκ 5 δωμάτων.

Ὡσαύτως καὶ ἐν τινι ἀρχαίῳ οἰκοδομήματι, ἀνακαλυφθέντι ἐν Ἀβουσῆρ, εὐρέθη ἐπὶ τινος στηλῆς ἐκ γρανίτου ἀναγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Σαχώρα. Τὸ οἰκοδομημα τοῦτο διὰ στηλῶν καὶ κίωνων κεκοσμημένον τυγχάνον, φαίνεται ὅτι ἀνήκεν εἰς τὸν ἐκ τῆς 5ης δυναστείας

βασιλέα Φετασισῆς. Ἐκτὸς τούτων ὁ κ. Δεμοργᾶν ἀνεκάλυψε καὶ πολλοὺς ἀρχαίους αἰγυπτιακοὺς βωμούς, ὡς καὶ ἄλλα διάφορα τῆς ἀρχαίας αἰγυπτιακῆς τέχνης προϊόντα.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Δελφῶν ἐπανελήφθησαν καὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι κανονικῶς, θὰ ἐργάζωνται δὲ περισσότεροι ἢ πρότερον ἐργάται, ὅπως τὸ ταχύτερον ἀνασκαφῇ ὁ γῶρος ἐκεῖνος.

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου,

Πόσους θὰ πάρη στὸ λαιμὸ τοῦ ὁ Βερναρδάκης μὲ τὴ «Φαῦστα» του! Πόσοι θὰ πιστέψουν ὅτι κρατοῦνε πιά δεμένο τὸν Πρωτέα τῆς δραματικῆς τέχνης, καὶ δὲ φτάνει παρὰ μόνον ὄρεξη καὶ ὑπομονή γιὰ νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ ἀπαράλλαχτα ὅτι ἔκαμεν ὁ Βερναρδάκης! Ἐτελείωσε πιά τὸ φῶς τῆς ποιήσεως τὸ εἶδαμε, τὸ μυστήριον τοῦ θριάμβου τὸ μάθαμε, τὸ φιλοσοφικὸ λίθον τὸν ἤψαμε. Τραγωδία καὶ πάλι τραγωδία! Τὸ θέμα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ξεφύλλισμα τοῦ Παπαρηγοπούλου ἢ τοῦ Λάμπρου, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς ἐνέργειαν, πομπή, μεγαλοπρέπεια, ρητορικὴ, καθαρεύουσα, πάθη, θάνατοι, πατριωτισμὸς, ὅλα περιείσατο χυμένα, καὶ ξεμπερδεψε. Στὸ χέρι μας ἔχομε τὴν Παρασκευοπούλου, ἐδῶ εἶν' ἐπὶ τέλους ἢ Ἐρωῶνη, νὰ ἡ ποιήσις, ἡ τέχνη, ἡ δόξα· «νὰ τὸ εἶδωλον παντὸς λαοῦ», ποῦ λέει ἐπὶ τῆ «Φαῦστα» ὁ Κωνσταντῖνος. Ὅμως ἔτσι γίνεταί παντοῦ. Δουλευτάδες ὀλίγοι καὶ πολλοὶ παρακεντέδες τῶν γραμμάτων· δυὸ τρεῖς ἐργατικῆς μέλισσες, καὶ ὀλόκληρο κηφηρεαῖδ' πέντε ἀληθινοὶ ποιητὰ καὶ εἰκοσιπέντε μέτριοι στιχογράφοι. Ἐπειτα πολὺ τὸ φοβοῦμαι πῶς οἱ δυνατοὶ ποιητὰ δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ γεννήσουν καὶ ἄλλους δυνατοὺς βγαλέμενους ἀπὸ τὴ δύναμιν τους. Πιὸ πολλὰ εἶνε τὰ θέματα ποῦ παίρουν στὸ λαιμὸ τους ἀπὸ τῆς δάφνης ποῦ στολίζουν τὰ μέτωπά τους. Μάλιστα ὁ Βερναρδάκης ἔχει πάρει κόσμον καὶ κόσμον στὸ λαιμὸ του ὅταν φάνηκε μὲ τὴ «Μαρία Λοξαπατηρῆ», γρημάτη, ὅν δὲν ἔχω λάθος, ἀπὸ τὸ θάνατον τοῦ Σαΐξπηρ, καὶ ἀπὸ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ φιλοδοξίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀστοχασίαν τῆς νεότητος. Τῆς οἰχτηριαν οἱ ἄλλοι· ἤψαμε τὸ δράμα μας καὶ τὸ δρόμο μας! Μεσαιωνικὰ καὶ Φραγκικὰ ὁ Βερναρδάκης, φραγκικὰ καὶ μεσαιωνικὰ, τοῦ γλυκοῦ νεοῦ, καὶ ἐκεῖνοι πρόλογον μὲ διάφορες ἰδέες ὁ Βερναρδάκης, πρόλογον καὶ αὐτοὶ μὲ διάφορα σαλατικὰ ἰάμβους ὁ Βερναρδάκης μὲ ἑλληνικὰ ἀρχαῖα, ἰάμβους καὶ ἐκεῖνοι— μάλιστα καθὼς ἀραδιάζεται τόσον εἰκόλα ὁ δωδεκασύλλαβος—μὲ καθαρεύουσαν ἀλαμπουργικὴν. Ἄλλ' ἔβαλε μέσα καὶ σικνεὺς ὁ Βερναρδάκης μὲ πεζὰ καὶ μὲ χοντρολόγον, ἀλλ' ἄρα ἔχουσι τὸν ἑνὸς ἐνόμισαν καὶ ἐκεῖνοι νὰ χώνουν πάντα μέσα στὰ δράματά τους καὶ ἔνα δυὸ δούλους ποῦ νὰ λένε χωρατὰ ἐπὶ τὴ γλώσσα τῆς χυδαίας, ἔτσι γιὰ νὰ χαρῆ τοῦ Σαΐξπηρ ἢ πανίσηρ οὐκ καὶ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Βερναρδάκη, τοῦ προφήτη του. Ἐνας μάλιστα ἔκρινεν ἀπλοῦστερον νὰ πάρη τὸ ἴδιον τὸ δράμα καὶ νὰ τὸ ξαναφτιάσῃ, κατὰ τὴν ἰδέαν του.

Ἄν δὲ μὲ πιστέψης, νὰ σοῦ στείλω τὰς Ἐκθεσεῖς τῶν ποιητικῶν διαγωνισμῶν, Παλλείων, Βουτσιαίων κτλ. Μὰ ξεχνῶ πῶς τὰ ξέρεις καλλιτέρα μου, ἀφοῦ δὲ βρίσκειται κατένενα ἔργον τῆς ποιητικῆς φιλολογίας μας ποῦ νὰ μὴν τόχης διαβασμένον ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ Σολωμοῦ ἴσα μὲ τοὺς στίχους τοῦ Ἐξαρχοπούλου. Καὶ δὲν εἶνε λίγα τὰ δράματα ποῦ

ἔχουν τυπωθῆ ἀπὸ σαράντα χρόνια κ' ἐδῶθε. Μὲ κίνδυνον μεγαλειέτερο μὲς φοβερίζει τώρα ἡ «Φαῦστα» βλέπω κὶ ἀνασκουμπώνονται μ' ἀγριεμένα μάτια οἱ παρακεντέδες. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ νὰ τὸ καταλάβουν τὸ ἔργο εἶδαν ὅμως τὴν ὑποδοχὴ ποῦ ἔλαβε, κατάλαβαν ὅτι ἀξίζει, κὶ αὐτὸ τοῦς φτάνει. Κάθε ἄλλο εἶδος τέχνης τὸ κυττάζουν τώρα μὲ καταφρονετικὸ χαμόγελο, λυρικά καὶ φιλοσοφικὰ ποιήματα, ψυχολογικὰ διηγήματα, κοινωνικὰ θεάματα, ζωγραφικὰ λαχαριστὲς τῆς τωρινῆς, τῆς δικῆς μας τῆς ζωῆς. Τραγωδία καὶ πάλι τραγωδία! Μὲ αὐτοκρατορεὶς καὶ αὐτοκρατορίσσειες μὲ καθαρφεύουσα καὶ δωδεκακυλλάβους μὲ ὕψος καὶ ἀρχοντιά. Καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ ξεφουρνίσουν τραγωδίαι, καὶ νὰ ἰδῆτε τί θὰ συμβῆθ' δίχως τῆ γερῆ μάθησι τοῦ Βερναρδάκη στὰ χέρια τοῦς ἡ ἱστορία θὰ γίνῃ ἄκαιρη σχολαστικότης ἢ παθητικὴ του ποιήσις, ποῦ θυμίζει τὴ Μούσα τοῦ Ἐνριπίδου, θὰ γίνῃ ρομαντικὴ αἰσθηματολογία γλυκανάλατη τὰ ρητορικὰ ἐνθνυμῆματα τῶν ἡρώων τοῦ θὰ γίνουν ἄρθρα ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων ἢ γλώσσα τοῦ ἡ τεχνητῆ, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικῆ, στὰ χέρια τοῦς θὰ γίνῃ δασκαλικὸ θεσάυρισμα ἀπὸ ἑλληνικοῦδες. Κ' ἔπειτα ὑπάρχει ἕνας νόμος σιλητοῦς ποῦ θέλει ὅταν παροχίσις γιὰ νὰ μιμηθῆς ἕνα ποιητῆ, νὰ τοῦ παίρῃς μόνον τὲς ἀσχημίες, ποτὲ τὴν ὁμορφιά του. Ἐτσι κὶ ὅταν κάνης νὰ μιμηθῆς τὸ φέροισι ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ παίρῃς τὰ κινήματα καὶ τὴν περπατησιά του, ἀλλὰ τὴν ὄψη του δὲν μπορῆς νὰ τὴν πάρῃς. Μὰ θὰ μοῦ εἴπῃς: οἱ μεγάλοι ποιητὰ δὲν ἀνοίγουν τὸ δρόμο σὲ ἄλλους ποιητὰς ποῦ θάρθουν κὶ αὐτοὶ στεφανωμένοι ὕστερ' ἀπ' αὐτοῦς νὰ τραβήξουν στὸν ἴδιον δρόμο, σὲν αὐτοῦς; Μάλιστα, τὸν ἀνοίγουν ἀλλὰ οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἀξίζουσιν, ἂν θὰ διαβῶν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κυττάζουν νὰ πατήσουν στὰ σημάδια ποῦ ἄφθσαν τὰ πόδια τῶν ἄλλων. Φαντάζομαι στὸ μέλλον ἄλλα ἔργα μὲ τὴν ἴδια φοιτία καὶ μὲ τὴν ἴδια δύναμη τῆς «Φαῦστας»: θάχουν πολλὰ χαρίσματα, κ' ἕνα τὸ μεγαλιέτερο: πὼς δὲ θὰ μοιάξ' ἡ χάρις τοῦς μὲ τὴ χάρις τῆς «Φαῦστας».

ἈΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εἶνε μεστὰ μέχρις ἀσφυξίας τὰ δύο θεάτρα. ὅπου παριστάνεται ἡ Φαῦστα τοῦ κ. Βερναρδάκη. Τὴν π. Τετάρτην ἀνεβιδάσθη πρῶτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Ὀμοιοφίας καὶ τὴν ἐπομένην εὐθὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμπίων. Τὸ δράμα τοῦτο κατέκτησε πράγματι τὰς Ἀθήνας, ἐγένετο δὲ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Δὲν ἀκούει τις ἄλλο ἢ περὶ Φαῦστας καὶ Βερναρδάκη, περὶ τῆς ὑποκρίσεως, περὶ τοῦ ξυρίσματος τῶν ἡθοποιῶν, ἐμφανισθέντων ὅλων ὡς Ρωμαίων ἀνεμύστακος, περὶ τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν εἰσιτηρίων, περὶ τῆς συρροῆς τοῦ κόσμου, περὶ τῶν κρίσεων τοῦ τύπου. Ὁ ποιητῆς καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ ἐνθουσιῶντος κοινοῦ, ἡ δὲ Φαῦστα δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀδιστακτικῶς ὡς ἡ μεγίστη ἐπιτυχία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ δράματος μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νὰ κἀμωμεν οἰονδήποτε λόγον ἐνταῦθα ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Κ. Παλαμᾶς, ὁ ὅποιος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐστίας θὰ δημοσιεύσῃ ἐκτενῆ αὐτοῦ ἀνάλυσι.

Καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ξυρίσματος τῶν ἡθοποιῶν δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπαρτήρητον. Ὁ κ. Βερναρδάκης ἔθεσεν ὡς ἕρον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τὴν ἀφίρεισιν τοῦ μύστακος. Οἱ ἡθοποιοὶ ἐδίστασαν ἐλίγουν. Ἀλλὰ πὼς ἄλλως νὰ παρασταθοῦν ὡς Ρωμαῖοι; ἔπειτα ὁ κ. Βερναρδάκης ἐπέμεινε. . . Ἠναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς τέχνης τὸ κόσμημα τοῦ ἄνω χεῖλους—ἂν καὶ διὰ πολλοὺς πᾶν ἄλλο ἤτο ἡ κόσμημα!—Ὅτ' ὡ δὲ ἡ ἐμφάνισις τῶν ἐγένετο καθ' ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς τε ἱστορίας καὶ τοῦ ποιητοῦ. Ἐν τούτοις ἡ θυσία δὲν θὰ τοῖς χρησιμεύσῃ μόνον διὰ τὴν Φαῦστα. Ἀπὸλλάχθησαν βάρους περιττοῦ. Ὁ ἡθοποιὸς πρέπει νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐλεύθερον τὸ πρόσωπον διὰ νὰ τὸ μεταπλάτῃ κατ' ἀρέσκειαν. Τοῦτο εἶχε κατανοήσῃ πρὸ πολλοῦ ὁ κ. Παντόπουλος, ὡς ἀληθῆς καλλιτέχνης, ὁ μόνος ὁ ὅποιος πρὸ πολλοῦ δὲν φέρει μύστακα, χωρὶς βεβαίως νὰ μαντεύῃ ὅτι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ θὰ τὸν ἐμιμούντο αἴφνης ὅλοι του οἱ συνάδελφοι. Τὸ ξύρισμα τοῦ μύστακος θὰ διατηρηθῆ τώρα πλέον καὶ θὰ γίνῃ συριμὸς παρὰ τοῖς ἡθοποιόις.

Τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον παρέχει σήμερον τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἦγαγε τοὺς ἡθοποιούς καὶ πολλοὺς τῶν φιλομουσίων νὰ σκεφθοῦν ἀπὸ τοῦδε καὶ περὶ τῆς χειμερινῆς περιόδου. Δὲν ἀπεφασίσθη εἰσέτι τίποτε ὀριστικόν. Ἀλλὰ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν θὰ λείψωσιν αἱ παραστάσεις μετὰ τὰς πρώτας βροχάς. Θιάσος καλῶς κατηρητισμένος, συμπραττόντων τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη, τοῦ Παντοπούλου καὶ τῆς Δας Βερώνη, θὰ ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ παριστάνων ὅλον τὸν χειμῶνα. Λέγεται ἐπίσης ὅτι θὰ συστηθῆ καὶ ἐπιτροπή, διὰ νὰ κρίνῃ καὶ ἐκλέγῃ τὰ ἔργα, καὶ

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ

Τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα ἐστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ ἐν Πετρούπολει λογοκρίτου τῶν ἐς Ῥωσίαν εἰσερχομένων ἑλληνικῶν ἐκδόσεων κ. Δ. Μενάγιου.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς τὸν ἀρτίως ἐγκαινιασθέντα ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου.

- Ἐσθλοῦ κυδαλίμου τε Γεωργίου ἠνιοχευόντος
- Ἑλλήνων λαόν, σὺν παρακοίτῃ ἐστῆ.
- Ὀλγᾶ ἀριστονόφ, ἰσθμός, παροδίτα. Κορίνθου
- Ὀρύχθη, κενοῦ Τύρρ ἀγοῦ ἐννεστής
- Ὀφρα κεν Ἐσπερίουσ ῥήϊστ' Ἀσίη τε πελάζων
- Ἦδ' Ἑλλησπόντῃ, εὐ μάλ' ἀέξῃ ἀεὶ
- Ἔργα βροτοῖς ἐπαμοιβῆ' ἐπὶ χθονὶ πούλυβοτείρῃ
- Καὶ λαοῖσι φέρῃ πλοῦτον ἰδ' ἀρμονίην.

Δ. ΜΕΝΑΓΙΟΣ

